

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2022

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Omgevingsrecht	5
Wabo	5
8.40- en 8.42-AMVB's	6
Natuurbescherming	6
Waterwet	7
Ziekte en arbeidsongeschiktheid	8
Bijstand	8
Sociale zekerheid overig	9
TOZO, NOW, TOFA	9
Bestuursrecht overig	13
Arbeidstijdenwet	13
Inburgering	14
Wet Bibob	16
Vreemdelingenrecht	17
Regulier	17
Terugkeerbesluit	18
MVV	19
Asiel	21
Richtlijnen en verordeningen	22

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2022, 314

MK ABRS, 13-04-2022, 202005742/1/R4

college van burgemeester en wethouders van Zevenaar.

Algemene wet bestuursrecht 8:69a

RELATIVITEITSVEREISTE. Goede ruimtelijke ordening. Wijziging jurisprudentielijn. I.c. wordt overwogen dat de materiële norm van een goede ruimtelijke ordening, wat betreft het aspect van een goed ondernemersklimaat en de materiële norm van de ladder voor duurzame verstedelijking in elkaars verlengde liggen. Voor toepassing van het relativiteitsvereiste ligt het daarom in de rede hetzelfde criterium te hanteren, te weten, dat relevante (structurele) leegstand aannemelijk moet worden gemaakt. Dat de onderneming van [appellante] in enige mate nadeel kan ondervinden doordat haar omzet en inkomsten dalen, wordt niet langer afdoende geacht om, vanwege mogelijke aantasting van een goed ondernemersklimaat, artikel 8:69a van de Awb niet tegen te werpen. Hiermee wordt dus een strengere invulling aan het begrip ‘goed ondernemersklimaat’ als onderdeel van de norm van een goede ruimtelijke ordening, ten opzichte van de invulling die zij hieraan heeft gegeven in eerdere uitspraken, waaronder de overzichtsuitspraak van 11 november 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:2706](#).

Besluit waarbij het college aan [vergunninghoudster] een omgevingsvergunning heeft verleend voor het in afwijking van het bestemmingsplan bouwen van een crematorium. [...]

Relativiteit en de ladder van duurzame verstedelijking. [...]

4. Artikel 3.1.6 van het Bro is bedoeld om uit het oogpunt van een goede ruimtelijke ordening ongewenste leegstand te vermijden en zorgvuldig ruimtegebruik te stimuleren.

4.1. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen in de overzichtsuitspraak van 11 november 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:2706](#) (onder overweging 10.27 t/m 10.29) dienen, als een concurrent stelt dat het besluit in strijd is met artikel 3.1.6, tweede lid, van het Bro, feiten en omstandigheden naar voren te komen die het oordeel rechtvaardigen dat de voorziene ontwikkeling tot een uit het oogpunt van een goede ruimtelijke ordening relevante leegstand zal kunnen leiden. In dat geval staat het in artikel 8:69a van de Awb neergelegde relativiteitsvereiste niet aan inhoudelijke beoordeling van de gestelde strijd met artikel 3.1.6, tweede lid, van het Bro in de weg. [...]

De Afdeling is gelet op wat hiervoor is overwogen, van oordeel dat de rechtbank terecht heeft geconcludeerd dat niet is gebleken van feiten of omstandigheden die het oordeel rechtvaardigen dat de realisatie van het crematorium van [vergunninghoudster] tot relevante leegstand zal kunnen leiden. De rechtbank heeft terecht overwogen dat de norm afkomstig uit de ladder van duurzame verstedelijking als gedefinieerd in artikel 3.1.6, tweede lid, van het Bro, gelet op het in artikel 8:69a van de Awb neergelegde relativiteitsvereiste, kennelijk niet strekt tot bescherming van de belangen van [appellante].

Het betoog slaagt in zoverre niet.

Relativiteit en de goede ruimtelijke ordening

5. De Afdeling stelt vast dat de rechtbank in overweging 5.4 van haar uitspraak voor een beroep op de materiële norm van een goede ruimtelijke ordening, als vervat in artikel 2.12, eerste lid, van de Wabo, waarbij het relativiteitsvereiste niet kan worden tegengeworpen, hetzelfde criterium heeft gehanteerd als voor de materiële norm van de ladder van duurzame verstedelijking als vervat in artikel 3.1.6, tweede lid, van het Bro, inhoudende dat er feiten en omstandigheden naar voren dienen te komen die het oordeel rechtvaardigen dat de voorziene ontwikkeling tot een uit het oogpunt van

een goede ruimtelijke ordening relevante leegstand zal kunnen leiden. Dit betekent dat als relevante leegstand aannemelijk wordt gemaakt, de materiële norm van een goede ruimtelijke ordening strekt tot bescherming van de belangen van [appellante]. [...]

[appellante] is het oneens met de rechtbank. [...]

5.1. De Afdeling volgt het oordeel van de rechtbank. De Afdeling overweegt dat de materiële norm van een goede ruimtelijke ordening, wat betreft het aspect van een goed ondernemersklimaat en de materiële norm van de ladder voor duurzame verstedelijking in elkaars verlengde liggen. Voor toepassing van het relativiteitsvereiste ligt het daarom in de rede hetzelfde criterium te hanteren, te weten, dat relevante (structurele) leegstand aannemelijk moet worden gemaakt. Dat de onderneming van [appellante] in enige mate nadeel kan ondervinden doordat haar omzet en inkomsten dalen, acht de Afdeling niet langer afdoende om, vanwege mogelijke aantasting van een goed ondernemersklimaat, artikel 8:69a van de Awb niet tegen te werpen. De Afdeling geeft hiermee dus een strengere invulling aan het begrip 'goed ondernemersklimaat' als onderdeel van de norm van een goede ruimtelijke ordening, ten opzichte van de invulling die zij hieraan heeft gegeven in onder meer haar eerdere uitspraken van 20 september 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:2560](#), en 24 mei 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:1374](#), die ook vermeld zijn in de overzichtsuitspraak van 11 november 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:2706](#), evenals de uitspraak van 13 oktober 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:2271](#). De rechtbank heeft, gelet hierop, terecht geconcludeerd dat de in artikel 2.12, eerste lid, van de Wabo opgenomen norm van een goede ruimtelijke ordening wat betreft het aspect van een goed ondernemersklimaat in dit geval pas tot bescherming van de belangen van [appellante] - een concurrent - strekt indien aannemelijk wordt gemaakt dat er sprake zal kunnen zijn van relevante leegstand. [appellante] heeft niet aannemelijk gemaakt dat er sprake zal kunnen zijn van dergelijke relevante leegstand, zoals de Afdeling al heeft overwogen in overweging 4.2. Dit betekent dat de norm van een goede ruimtelijke ordening als genoemd in artikel 2.12, eerste lid, van de Wabo, gelet op het in artikel 8:69a van de Awb neergelegde relativiteitsvereiste, kennelijk niet strekt tot bescherming van de belangen van [appellante] in zijn hoedanigheid van concurrent. Het betoog slaagt in zoverre niet.

5.2. Omdat de materiële norm van de ladder van duurzame verstedelijking en van een goede ruimtelijke ordening wat betreft een goed ondernemersklimaat kennelijk niet strekken tot de bescherming van de belangen van [appellante], betekent dit dat het relativiteitsvereiste in zoverre ook in de weg staat aan vernietiging op grond van strijd met de procedurele norm, inhoudende het wel of niet noodzakelijk zijn van een verklaring van geen bedenkingen.

Correctie op de toepassing van artikel 8:69a van de Awb

6. [appellante] betoogt dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat het relativiteitsvereiste zoals neergelegd in artikel 8:69a van de Awb in de weg staat aan een inhoudelijke beoordeling van haar betoog dat aan het bestreden besluit ten onrechte geen verklaring van geen bedenkingen ten grondslag ligt. Zij stelt dat aanleiding bestaat voor een correctie op de toepassing van het relativiteitsvereiste, met betrekking tot de ladder van duurzame verstedelijking en de goede ruimtelijke ordening. [...]

6.1. In de uitspraak van 16 maart 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:732](#), heeft de Afdeling een correctie op de toepassing van artikel 8:69a van de Awb aanvaard. Die correctie houdt in dat de schending van een norm die niet de bescherming beoogt van de belangen van een belanghebbende, en die op zichzelf genomen dus niet tot vernietiging zou kunnen leiden, kan bijdragen tot het oordeel dat het vertrouwensbeginsel of gelijkheidsbeginsel is geschonden.

De Afdeling zal daarom hierna nagaan of vanwege het beroep van [appellante] op het gelijkheidsbeginsel aanleiding bestaat om over te gaan tot een correctie op de toepassing van het relativiteitsvereiste.

6.2. Zoals de Afdeling heeft overwogen in haar uitspraak van 5 juli 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:2281](#), is in de conclusie van de staatsraad advocaat-generaal van 2 december 2015,

[ECLI:NL:RVS:2015:3680](#), die de Afdeling volgens voormelde uitspraak onderschrijft, vermeld dat voor een succesvol beroep op het gelijkheidsbeginsel nodig is dat een bedrijf daadwerkelijk is benadeeld doordat aan dat bedrijf, in een situatie die wat betreft de geldende wettelijke voorschriften en de feiten voldoende vergelijkbaar is, verplichtingen zijn opgelegd waaraan zijn concurrent als gevolg van de schending van de betrokken norm niet hoeft te voldoen.

Gelet daarop overweegt de Afdeling dat in dit geval sprake zou kunnen zijn van een succesvol beroep op het gelijkheidsbeginsel indien [appellante] daadwerkelijk is benadeeld doordat aan haar in een vergelijkbaar geval verplichtingen zijn opgelegd waaraan [vergunninghoudster], als gevolg van de schending van de betrokken materiële normen, inhoudende de ladder van duurzame verstedelijking of de goede ruimtelijke ordening, niet hoeft te voldoen.

De Afdeling stelt vast dat [appellante] geen feiten of omstandigheden heeft aangevoerd waaruit volgt dat zij daadwerkelijk is benadeeld. De stelling van [appellante] dat er aan de ruimtelijke onderbouw van haar omgevingsvergunning andere vereisten zijn gesteld dan aan de ruimtelijke onderbouw van de omgevingsvergunning van [vergunninghoudster] maakt dit niet anders, omdat de omgevingsvergunning van [vergunninghoudster] ziet op een crematorium op een andere locatie, waar een ander planologisch regime geldt dan waar de omgevingsvergunning van [appellante] op ziet. Dat de behandeling van de aanvraag van [appellante] langer zou hebben geduurd dan de behandeling van de aanvraag van [vergunninghoudster] biedt op zichzelf ook geen aanleiding voor het oordeel dat [appellante] daadwerkelijk zou zijn benadeeld, waarbij de Afdeling in aanmerking neemt dat [appellante] tegen een eventuele termijnoverschrijding een afzonderlijk rechtsmiddel had kunnen aanwenden en dit niet heeft gedaan. Overigens heeft het college ook aan [appellante] een omgevingsvergunning verleend voor de realisatie van een crematorium.

Het betoog slaagt niet. Nu het beroep van [appellante] op het gelijkheidsbeginsel niet slaagt, bestaat voor een correctie op de toepassing van het relativiteitsvereiste geen aanleiding.

7. De slotsom is dat de rechtbank terecht het relativiteitsvereiste heeft tegengeworpen aan [appellante] bij de beroepsgrond dat een verklaring van geen bedenkingen was vereist. [...]

[ECLI:NL:RVS:2022:1086](#)

JnB 2022, 315

Rechtbank Den Haag, 21-03-2022 (publ. 13-04-2022), SGR 21/1736

burgemeester van Rijswijk, verweerder.

Algemene wet bestuursrecht 1:3

BESLUIT. Waarschuwing. Verwijzing naar onder meer de uitspraken van de ABRS van 2 februari 2022, [ECLI:NL:RVS:2022:323](#) en 25 november 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:2816](#). Er zijn situaties waarin op beleidsregels gebaseerde waarschuwingen of informele waarschuwingen voor de rechtsbescherming met een besluit moeten worden gelijkgesteld. Die situaties doen zich voor als de alternatieve route om een rechterlijk oordeel over die waarschuwingen te krijgen onevenredig bezwarend of afwezig is. Geen van die situaties doet zich i.c. voor. Het betoog dat aan de waarschuwing geen termijn is gebonden en de waarschuwing daarom voor onbepaalde tijd negatieve gevolgen kan hebben, volgt de rechtbank niet. In de waarschuwing

staat immers dat verweerder erop aandringt dat de overlast per direct wordt beëindigd en beëindigd blijft, anders zal verweerder een gedragswijzing opleggen. Er is dan ook geen sprake van een voortdurende termijn van de waarschuwing, waardoor eiser in de rechterlijke procedure tegen de op te leggen bestuurlijke sanctie de rechtmatigheid van de waarschuwing bewijsrechtelijk niet meer effectief kan bestrijden. Bij het niet direct beëindigen van de overlast zal verweerder immers tot een maatregel overgaan.

[ECLI:NL:RBDHA:2022:3069](#)

JnB 2022, 316

ABRS, 13-04-2022, 202107442/3/R4

Algemene wet bestuursrecht 6:5, 6:24

HOGER BEROEP. Uitspraak op verzet. I.c. had [advocaat] namens [opposant] een zogenoemd "pro-forma hoger beroep" ingediend. Daarom heeft de Afdeling aan [opposant] een gelegenheid gegeven om de gronden van het hoger beroep alsnog in te dienen binnen een termijn, die afliep op 28 december 2021. Het staat vast dat [opposant] de gronden van hoger beroep niet binnen die termijn heeft ingediend. Opgemerkt wordt dat een overschrijding van een dergelijke termijn in beginsel ertoe leidt dat wordt geoordeeld dat het hoger beroep niet-ontvankelijk is. Echter is niet gebleken dat zich in dit geval een bijzonder samenstel van uitzonderlijke omstandigheden voordeed. Gelet hierop wordt geoordeeld dat [opposant] in dit geval niet in verzuim is geweest door de gronden van het hoger beroep niet uiterlijk op 28 december 2021 in te dienen. Hierbij wordt in ogenschouw genomen dat er geen derden betrokken zijn bij het hoger beroep over de rechtbank-uitspraak die betrekking heeft op het buiten behandeling stellen van drie aanvragen van [opposant] om verlening van een omgevingsvergunning voor, kort gezegd, verschillende activiteiten op zijn perceel.

[ECLI:NL:RVS:2022:1059](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB 2022, 317

MK ABRS, 13-04-2022, 202102942/1/R4

college van burgemeester en wethouders van Nieuwegein.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder a en c, 2.7, 2.21

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. ONLOSMAKELIJKHEID. Volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling heeft het weigeren van een omgevingsvergunning voor een bepaalde activiteit tot gevolg dat de omgevingsvergunning voor de andere activiteiten die daarmee onlosmakelijk samenhangen, ook moet worden geweigerd. Verwijzing naar ABRS 06-06-2018 [ECLI:NL:RVS:2018:1841](#). [appellante] heeft geen gebruik gemaakt van de mogelijkheid genoemd in artikel 2.7, eerste lid, tweede volzin, van de Wabo om voor de activiteit als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, onder c, voorafgaand aan en los van de overige onlosmakelijke activiteiten een aanvraag om een omgevingsvergunning in te dienen. De rechtbank heeft dus terecht overwogen dat het college gelet op de weigering voor de activiteit

bouwen, de omgevingsvergunning ook moest weigeren voor de activiteit gebruiken in strijd met een bestemmingsplan. De omstandigheid dat [appellante] aan het college had verzocht om artikel 2.21 van de Wabo toe te passen leidt niet tot een ander oordeel. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen brengt een redelijke uitleg van artikel 2.21 van de Wabo mee dat de bevoegdheid om met toepassing van dat artikel een omgevingsvergunning te verlenen slechts bestaat indien de activiteiten niet onlosmakelijk met elkaar samenhangen als bedoeld in artikel 2.7 van de Wabo. Verwijzing naar ABRS 23-03-2016, [ECLI:NL:RVS:2016:755](#), [ECLI:NL:RVS:2022:1081](#)

Jurisprudentie Wabo-milieu:

- Voorzieningenrechter Rechtbank Limburg, 05-04-2022 (publ. 08-04-2022), ROE 22/531 ([ECLI:NL:RBLIM:2022:2626](#));
- Rechtbank Noord-Nederland, 07-04-2022 (publ. 11-04-2022), LEE 20/1330 ([ECLI:NL:RBNNE:2022:1112](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

Jurisprudentie Activiteitenbesluit milieubeheer:

- Voorzieningenrechter Rechtbank Limburg, 04-04-2022 (publ. 08-04-2022), ROE 22/583 ([ECLI:NL:RBLIM:2022:2601](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB 2022, 318

MK Rechtbank Oost-Brabant, 08-04-2022, 20/2665

college van gedeputeerde staten van de provincie Noord-Brabant, verweerder.

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.7

WET NATUURBESCHERMING. GEBIEDSBESCHERMING. MELKRUNDVEEHOUDERIJEN.

EMISSIEARME STALSYSTEMEN. Naar aanleiding van de bevindingen in het StAB-advies over de totstandkoming van de Rav factor wordt geoordeeld dat verweerder in dit geval niet van de Rav factor voor stalsysteem A.1.13 kon uitgaan. Gelet op de algemene onderzoeksrapporten kan verweerder ook niet van een gecorrigeerde Rav factor uitgaan. Het staat niet vast dat het project met het aangevraagde emissiearme stalsysteem daadwerkelijk zal leiden tot een gelijkblijvende of lagere stikstofdepositie. Er zijn veel factoren van invloed op de daadwerkelijke ammoniakemissie in een aangevraagd project. Er kunnen meerdere beschermingsmaatregelen worden getroffen.

[...] Bij besluit van [...] (het bestreden besluit) heeft verweerder aan vergunninghoudster een vergunning op grond van artikel 2.7, tweede lid, van de Wet natuurbescherming (Wnb) verleend voor het uitbreiden/wijzigen van een veehouderij aan de [adres].

[...] 1.1 Dit is een zaak over emissiearme stalsystemen bij melkrundveehouderijen. Deze systemen zijn ontwikkeld om ammoniakemissie te beperken. Daardoor worden de gevolgen voor Natura 2000-

gebieden ook beperkt. Al langer leeft de vraag hoeveel ammoniakemissie deze stalsystemen daadwerkelijk kunnen beperken. De afgelopen maanden heeft de rechtbank meerdere zaken behandeld over dit onderwerp. Hierdoor zijn de argumenten van eisers en verweerder goed uitgewerkt en hebben meerdere agrariërs (en meerdere adviseurs) kunnen reageren op deze argumenten. Deze uitspraak gaat over het emissiearme huisvestingssysteem (ook wel stalsysteem genoemd) BWL 2010.34.V8 (A 1.13) dat veel in Nederland wordt toegepast.

1.2 De rechtbank heeft in deze zaak de StAB ingeschakeld om zoveel mogelijk informatie te krijgen. Deze informatie is nuttig voor veel andere zaken. Daarom wordt het geanonimiseerde StAB-advies (zonder inhoudsopgave en bijlagen) aan deze uitspraak gehecht. Partijen zijn hierop gewezen tijdens de tweede zitting.

[...] 13. Bij de toetsing aan artikel 2.7 van de Wnb kan niet zonder meer van de haalbaarheid van de in de Rav genoemde emissiefactoren worden uitgegaan. De rechtbank is naar aanleiding van de bevindingen in het StAB-advies over de totstandkoming van de Rav factor van oordeel dat verweerder in dit geval niet van de Rav factor voor stalsysteem A.1.13 kon uitgaan. Gelet op de algemene onderzoeksrapporten kan verweerder ook niet van een gecorrigeerde Rav factor uitgaan. Het staat niet vast dat het project met het aangevraagde emissiearme stalsysteem daadwerkelijk zal leiden tot een gelijkblijvende of lagere stikstofdepositie. Er zijn veel factoren van invloed op de daadwerkelijke ammoniakemissie in een aangevraagd project. Er kunnen meerdere beschermingsmaatregelen worden getroffen.

14. Het beroep is gegrond gelet op rechtsoverwegingen 4, 10 en 11 van deze uitspraak. De rechtbank ziet geen aanleiding voor een bestuurlijke lus maar volstaat met een vernietiging van het bestreden besluit. De rechtbank draagt verweerder op een nieuw besluit te nemen op de aanvraag van vergunninghoudster met inachtneming van deze uitspraak binnen zes maanden na verzending van deze uitspraak. [...]

[ECLI:NL:RBOBR:2022:1323](#)

Zie ook het bij deze uitspraak uitgebrachte [persbericht](#) ("Veehouder mag niet uitbreiden in Luykgestel; stalsysteem sluit aantasting natuur niet uit").

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

Jurisprudentie Waterwet:

- MK ABRS, 13-04-2022, 202104184/1/R1 ([ECLI:NL:RVS:2022:1076](#));
- ABRS, 13-04-2022, 202103271/1/R1 ([ECLI:NL:RVS:2022:1085](#));
- MK ABRS, 13-04-2022, 202003359/1/R4 ([ECLI:NL:RVS:2022:1067](#));
- Voorzieningenrechter Rechtbank Limburg, 04-04-2022 (publ. 08-04-2022), ROE 22/583 ([ECLI:NL:RBLIM:2022:2601](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB 2022, 319

MK CRvB, 17-03-2022 (publ. 12-04-2022), 19/4753 ZW, 20/116 ZW

Raad van bestuur van het Uvw.

Verdrag 121 betreffende de prestaties bij arbeidsongevallen en beroepsziekten van 8 juli 1964 (ILO-conventie 121; de conventie) 6 aanhef en onder b, 9

Ziektewet (ZW) 19aa

ZW. Geconcludeerd wordt dat de medische en arbeidskundige grondslag van het bestreden besluit stand houden. De rechtbank heeft juist geoordeeld dat noch uit de tekst van ILO-conventie 121, noch uit de totstandkomingsgeschiedenis volgt dat geen rechtstreekse werking van de verdragsbepaling is beoogd. De beëindiging van de ZW-uitkering van betrokkene is niet in strijd met artikel 6, gelezen in verbinding met artikel 9, van ILO-conventie 121.

[ECLI:NL:CRVB:2022:753](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB 2022, 320

MK CRvB, 12-04-2022, 19/4086 PW

college van burgemeester en wethouders van Groningen.

Participatiewet (PW) 5, 35

Beleidsregels bijzondere bijstand beschermingsbewind (Beleidsregels)

PARTICIPATIEWET. BIJZONDERE BIJSTAND VOOR DE KOSTEN VAN BEWINDVOERING.

VOORLIGGENDE VOORZIENING. Het standpunt van het college dat appellant een beroep kon doen op de GKB als voorliggende voorziening, namelijk door de kantonrechter te verzoeken de GKB als bewindvoerder te benoemen, is niet juist. Hoger beroep slaagt.

4.4. Tot 1 maart 2018 verleende het college voor de kosten van bewindvoering bijzondere bijstand als het bewind door de kantonrechter was ingesteld. Het college heeft met ingang van 1 maart 2018 zijn beleid gewijzigd. Sindsdien verleent hij overeenkomstig artikel 2, in samenhang met artikel 7, van de Beleidsregels alleen nog bijzondere bijstand voor kosten van bewindvoering in geval van ernstige onbillijkheid of onredelijkheid. [...]

4.6. Appellant heeft in hoger beroep aangevoerd dat hij geen beroep kon doen op een voorliggende voorziening in de zin van de PW, omdat de kantonrechter niet de GKB heeft benoemd als bewindvoerder maar [A] Bewindvoering. Appellant stelt dat het college hem overeenkomstig artikel 35 van de PW, dus zonder voorwaarden en zonder een beperking in duur, bijzondere bijstand voor de kosten van bewindvoering had moeten verlenen. Deze beroepsgrond slaagt.

4.6.1. Omdat de GKB niet als bewindvoerder van appellant was benoemd, kon de GKB niet als bewindvoerder voor appellant optreden. Daardoor kon hij geen beroep doen op die dienst. Daarom was de GKB niet een voorliggende voorziening als bedoeld in artikel 5, aanhef en onder e, van de PW. Dat het uitgangspunt van de Beleidsregels is dat de GKB een voorliggende voorziening biedt, betekent niet dat appellant daarop een beroep kon doen.

4.6.2. Dat het college meent dat de GKB een goede bewindvoering biedt en dat het beleid met een goede intentie is gewijzigd, leidt niet tot een ander oordeel. De GKB als bewindvoerder kan wel een passende en toereikende voorziening zijn, maar daarop kan een onder bewind gestelde alleen een beroep doen als de kantonrechter de GKB als bewindvoerder heeft benoemd. De kantonrechter moet op grond van artikel 1:435, eerste lid, van het Burgerlijk Wetboek (BW) te beoordelen welke bewindvoerder het meest geschikt is in het individuele geval en daarbij de kantonrechter de uitdrukkelijke voorkeur van de betrokkene en de geschiktheid en de bereidheid van de bewindvoerder om die taak uit te voeren in aanmerking nemen. Uit de geschiedenis van de totstandkoming van deze bepaling blijkt dat de vertrouwensband tussen de bewindvoerder en de betrokkene een belangrijke factor is in deze rechterlijke beslissing. Zie Kamerstukken II, 2011-2012, 33054, nr. 3, p. 4.

4.6.3. Het standpunt van het college dat appellant wel een beroep kon doen op de GKB als voorliggende voorziening, namelijk door de kantonrechter te verzoeken de GKB als bewindvoerder te benoemen, is niet juist. Aan appellant kan niet worden verweten dat hij de kantonrechter niet heeft verzocht om een andere bewindvoerder. Hij kan niet worden gedwongen tegen zijn zin het ontslag van zijn bewindvoerder te vragen. Voor een dergelijke dwang is ook geen reden omdat het college op grond van artikel 1:432, tweede lid, van het BW, in samenhang met artikel 448, tweede lid, van het BW, ook zelf bevoegd is om de kantonrechter om ontslag van de bewindvoerder te verzoeken, al dan niet onder benoeming van een andere bewindvoerder.

Conclusie

4.7. Het bestreden besluit is gebaseerd op het onjuiste standpunt dat artikel 15, eerste lid, van de PW aan de verlening van bijzondere bijstand in de weg stond en dat appellant alleen op grond van de Beleidsregels daarop aanspraak kon maken. Het besluit berust dus niet op een juiste wetstoepassing en daarmee niet op een deugdelijke onderbouwing. Het kan daarom niet in stand blijven.

4.8. Uit het voorgaande volgt dat de verlening van bijzondere bijstand van appellant ten onrechte is beperkt tot 25 oktober 2018 en dat daaraan ten onrechte voorwaarden zijn verbonden. Dit betekent al dat het hoger beroep slaagt. [...]

[ECLI:NL:CRVB:2022:636](#)

Zie voorts de uitspraken van de Raad van 12 april 2022, [ECLI:NL:CRVB:2022:637](#) en [ECLI:NL:CRVB:2022:638](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

TOZO, NOW, TOFA

JnB 2022, 321

MK CRvB, 29-03-2022 (publ. 11-04-2022), 21/2529 TOZO

college van burgemeester en wethouders van Velsen.

Tijdelijke overbruggingsregeling zelfstandig ondernemers (Tozo) 6

TOZO. De vraag die voorligt is, of het college bij het vaststellen van de maandelijkse inkomsten van appellant terecht niet de zelfstandigenaftrek en MKB-winstvrijstelling heeft toegepast. Het college heeft dit op goede gronden niet gedaan. De Tozo kent een eigen inkomensbegrip. Van belang is het inkomen over de kalendermaanden waarin een beroep wordt gedaan op bijstand op grond van de Tozo. Op basis van de in artikel 6 van de Tozo genoemde criteria moet worden bepaald wat de hoogte van het inkomen in die kalendermaanden is. De Tozo biedt geen aanknopingspunt om daarbij de zelfstandigenaftrek en de MKB-winstvrijstelling te betrekken. Daargelaten of appellant tot de kring van rechthebbenden behoort in de zin van artikel 1 van de Tozo, is het aldus berekende inkomen van appellant in de kalendermaanden in de te beoordelen periode hoger dan de bijstandsnorm, zodat hij in die kalendermaanden geen recht heeft op bijstand op grond van de Tozo. Aangevallen uitspraak bevestigd.

[ECLI:NL:CRVB:2022:697](#)

JnB 2022, 322

Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 05-04-2022 (publ. 08-04-2022), BRE 21/3736 TOZO
dagelijks bestuur van Werkplein Hart van West-Brabant (Werkplein), verweerder.

Tijdelijke overbruggingsregeling zelfstandige ondernemers (Tozo 4) 1, 2 lid 2

TOZO. INSCHRIJVING HANDELSREGISTER KVK. Nu BV en BV2 niet stonden ingeschreven in het Handelsregister van de KvK is niet voldaan aan de vereisten van de Tozo. Ten aanzien van het verzoek van eisers om de Tozo 4-uitkering vanaf 1 juli 2021 'voort te zetten' in de vorm van een bijstandsuitkering, overweegt de rechtbank dat Werkplein dit niet heeft hoeven opvatten als een aanvraag (ook) op grond van de Participatiewet. Het gaat hier om twee verschillende regelingen en twee verschillende vormen van bijstand, met hun eigen toekenningsvereisten. Gelet hierop heeft Werkplein zich terecht op het standpunt gesteld dat eisers een afzonderlijke aanvraag voor bijstand op grond van de Participatiewet kunnen indienen en behoefde Werkplein de aanvraag voor inkomensondersteuning op grond van de Tozo niet op te vatten als een aanvraag op grond van de Participatiewet.

[ECLI:NL:RBZWB:2022:1780](#)

JnB 2022, 323

Rechtbank Noord-Holland, 01-04-2022 (publ. 11-04-2022), HAA 21/6106
college van burgemeester en wethouders van de gemeente Beverwijk, verweerder.

Tijdelijke overbruggingsregeling zelfstandig ondernemers (Tozo)

TOZO. BEGRIP ZELFSTANDIGE. Door in het bestreden besluit slechts te oordelen dat eiser in 2018 en 2019 voor de voorziening van zijn bestaan niet enkel afhankelijk was van het inkomen uit zijn eigen bedrijf, omdat eiser inteerde op zijn spaargeld, heeft verweerder naar het oordeel van de rechtbank, gelet op de Nota van Toelichting, een onjuiste maatstaf gehanteerd ter invulling van de definitie zelfstandige en voorts onvoldoende de nodige kennis vergaard omtrent de relevante feiten. Zorgvuldigheids- en motiveringsgebrek. Gegrond beroep. Verweerder dient een nieuw besluit te nemen.

[ECLI:NL:RBNHO:2022:3149](#)

JnB 2022, 324

Rechtbank Noord-Holland, 05-04-2022 (publ. 11-04-2022), HAA 21/1524

minister van sociale zaken en werkgelegenheid, verweerder.

Eerste tijdelijke noodmaatregel overbrugging voor behoud van werkgelegenheid (NOW 1) 5, 8

NOW 1. AANVRAAGTERMIJN. I.c. heeft verweerder terecht beslist dat eiseres niet in aanmerking komt voor een tegemoetkoming op grond van de NOW 1.

9. De rechtbank stelt vast dat in artikel 5, sub d, in combinatie met artikel 8, tweede lid, van de NOW 1 dwingend is voorgeschreven dat een na dat aanvraagtijdvak ingediende aanvraag om subsidie moet worden afgewezen. Dit vindt ook bevestiging in de nota van toelichting bij de NOW 1. In de nota van toelichting (Staatscourant 2020, 19874) staat bij artikel 8, tweede lid, van de NOW 1 het volgende: Voor de subsidieaanvraag geldt een aanvraagtijdvak. De werkgever kan een aanvraag doen tot en met 31 mei 2020 (*verlengd tot en met 5 juni 2020*). De aanvraag kan in ieder geval vanaf 14 april 2020 ingediend worden. Indien een aanvraag buiten de gestelde periode valt, zal deze worden afgewezen.

In de nota van toelichting (onderdeel algemeen) is onder punt 9 vermeld dat de aanvraagperiode voor subsidie loopt van 14 april 2020 tot en met 31 mei 2020 (*later verlengd tot en met 5 juni 2020*). Aanvragen kunnen alleen worden ingediend via het daarvoor ontworpen formulier dat via www.uwv.nl beschikbaar wordt gesteld.

De rechtbank leidt uit de totstandkoming van de NOW 1 af dat de wetgever er bewust voor heeft gekozen de aanvraagtermijn duidelijk af te bakenen.

10. Er blijkt hier niet van een aanvraag voor een tegemoetkoming in de loonkosten op grond van de NOW 1 ingediend binnen het afgebakende aanvraagtijdvak genoemd in artikel 8, tweede lid, van de NOW 1. Daarnaast heeft eiseres de aanvraag ook niet ingediend via het daarvoor ontworpen formulier als bedoeld in artikel 8, eerste lid, van de NOW 1. De tekst van de regeling biedt geen ruimte om ervan af te wijken. De NOW 1 kent geen hardheidsclausule. Ook de Kaderwet SZW-subsidies, waarop de NOW 1 is gebaseerd, bevat geen hardheidsclausule. Verweerder was daarom gehouden de aanvraag van eiseres af te wijzen, gelet op deze dwingend geformuleerde afwijzingsgrond.

11. Dat het zoals eiseres betoogt, niet mogelijk was om een aanvraag/voorschot aan te vragen omdat het systeem waarin de aanvraag kon worden gedaan niet in de van toepassing zijnde situatie voorzag, vindt nergens enige onderbouwing in de stukken. [...]

12. Verweerder stelt voorts terecht dat de wetgever in de NOW regeling heeft gekozen voor een aan subsidie vaststelling (in artikel 14) voorafgaande subsidieverlening (in de artikelen 8 tot en met 11). De bepaling van het subsidiebedrag bij de definitieve vaststelling bouwt dus voort op het subsidiebedrag bij de verlening van de subsidie (voorschot). Dat, zoals eiseres meent, een definitieve aanvraag zou kunnen worden ingediend zonder voorschot, als er op basis van de geldende criteria recht is op die tegemoetkoming, kan daarom niet worden gevolgd. Dit kan ook niet worden afgeleid uit de door eiseres overgelegde beslissing op een bezwaar in een andere zaak. Die zaak is niet vergelijkbaar, reeds omdat in dat geval wel sprake was van een aanvraag in het voorgeschreven tijdvak.

Conclusie

13. Dat betekent dat verweerder terecht heeft beslist dat eiseres niet in aanmerking komt voor een tegemoetkoming op grond van de NOW 1.

[ECLI:NL:RBNHO:2022:3084](https://eclis.nl/RBNHO:2022:3084)

JnB 2022, 325

Rechtbank Noord-Holland, 05-04-2022 (publ. 11-04-2022), HAA 21/1113

minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid, verweerder.

Eerste tijdelijke noodmaatregel overbrugging voor behoud van werkgelegenheid (NOW 1) 7

NOW 1. SUBSIDIEVASTSTELLING. De rechtbank oordeelt dat in deze zaak de belangenafweging niet in het nadeel van eiser kan uitvallen. Het lager vaststellen van de subsidie is onevenredig in verhouding tot de met dat besluit door verweerder te dienen doelen.

7. De definitieve berekening van de hoogte van de tegemoetkoming is geregeld in artikel 7 van de NOW 1. [...]

8. Verweerder heeft de tegemoetkoming in overeenstemming met het eerste en tweede lid van artikel 7 vastgesteld. De rechtbank stelt vast dat het in deze casus gaat om een subsidievaststelling. Naast de bepalingen van de NOW 1 is dus ook titel 4.2 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) van toepassing. Ingevolge artikel 4:46 van de Awb wordt de subsidie overeenkomstig de subsidieverlening vastgesteld, tenzij er sprake is van één van de onder het tweede lid genoemde situaties. Het wettelijk kader is opgenomen in de bijlage bij deze uitspraak.

9. De rechtbank volgt de uitspraak van de rechtbank Zeeland-West-Brabant van 28 december 2021, [ECLI:NL:RBZWB:2021:6686](#). In die uitspraak, in een vergelijkbare casus, oordeelde de rechtbank Zeeland-West-Brabant dat de extra correctie voor de gedaalde loonsom niet van het subsidiebedrag mag worden afgetrokken en verweerder van de NOW moest afwijken. De rechtbank komt hier tot hetzelfde oordeel.

10. Het bestreden besluit tot het lager vaststellen van de subsidie berust op een discretionaire bevoegdheid van verweerder. [...]

Overwegingen over de belangenafweging in deze zaak

11. Verweerders standpunt om alleen in die gevallen waarin door de uitbetaling van de 13e maand en vakantiegeld de loonsom in januari 2020 hoger is dan in de subsidieperiode, die betalingen uit het loon van januari 2020 te filteren, komt er feitelijk op neer dat er in alle andere gevallen geen individuele belangenafweging plaatsvindt. Dat is niet in overeenstemming te achten met de Awb.

12. Het belang van verweerder is gelegen de uitvoerbaarheid van de regeling. Verweerder stelt dat er geen maatwerk geleverd kan worden om reden dat anders de doelstelling – snel en eenvoudig vele aanvragen behandelen – niet gehaald kan worden. Het belang van eiser is gelegen in het verkrijgen van een evenredige tegemoetkoming, die de betaalde loonsom in de subsidieperiode benadert. Eiser acht het onevenredig dat hij, zoals nu het geval is, exponentieel meer moet terugbetalen, namelijk meer dan hij aan voorschot over de loonsom van de stagiaire heeft ontvangen.

13. De rechtbank is van oordeel dat het belang van eiser in dit geval zwaarder moet wegen dan het belang van verweerder. Dat de uitvoerbaarheid van de regeling in gedrang zou komen als er uitzonderingen worden gemaakt, zoals verweerder stelt, volgt de rechtbank niet. De noodzaak van een snelle en eenvoudige afdoening speelt vooral bij de afhandeling van de aanvragen en de vaststelling van het voorschot en (veel) minder bij de definitieve vaststelling van de tegemoetkoming. Ook ziet de rechtbank niet in waarom de berekening van de subsidie in dit geval veel ingewikkelder zou moeten zijn. Bovendien komt in deze zaak aan het doel van baanbehoud en het geven van een (negatieve) prikkel (om terugval van de loonsom te voorkomen) minder betekenis toe. Het gaat hier immers om de beëindiging van een stage met een vooraf afgesproken duur. Van een verlies aan werkgelegenheid strijdig met het doel van de in dit geval te subsidiëren activiteit (“het in dienst houden van werknemers”) is dus geen sprake. Eiser valt als werkgever geen enkel verwijt te maken, waardoor een negatieve prikkel hier ook niet op zijn plaats is.

14. Onder deze omstandigheden oordeelt de rechtbank dat de belangenafweging in deze zaak niet in het nadeel van eiser kan uitvallen. Het lager vaststellen van de subsidie is onevenredig in verhouding tot de met dat besluit door verweerder te dienen doelen. Het bestreden besluit is dus in strijd met artikel 3:4, tweede lid, van de Awb.

15. De rechtbank zal zelf in de zaak voorzien.

[ECLI:NL:RBNHO:2022:3079](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Arbeidstijdenwet

JnB 2022, 326

MK ABRS, 13-04-2022, 202003245/1/A3

minister van Infrastructuur en Waterstaat.

Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) 6

Verordening EU nr. 165/2014 38

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 5:10a

Arbeidstijdenwet (Aw) 4:3 lid 1, 10:5 lid 1

Arbeidstijdenbesluit vervoer (Atbv) 2.3:1, 2.4:4 lid 1 aanhef en onder f, 8:1

ARBEIDSTIJDENWET. BOETE. BEWIJS. CAUTIE. FEITELIJK MATERIAAL. I.c. zijn de monteur en de chef werkplaats niet (mede) bestuurder van [appellante]. Voorafgaand aan hun verklaringen hoefde daarom geen cautie te worden gegeven. Ook het feit dat de erkende werkplaats in dit geval deel uitmaakt van het bedrijf, geeft geen aanleiding voor het oordeel dat de verklaringen zijn verkregen in strijd met het verbod op gedwongen zelfincriminatie zoals neergelegd in artikel 6 van het EVRM. Hun verklaringen mochten daarom aan de vaststelling van de overtreding ten grondslag worden gelegd en hoefden niet van het bewijs te worden uitgesloten.

[...] Bij vier afzonderlijke besluiten [...], heeft de minister aan [appellante] boetes opgelegd van elk € 4.400,- wegens overtredingen van artikel 2.4:4, eerste lid, aanhef en onder f, van het

Arbeidstijdenbesluit vervoer (hierna: Atbv).

[...] Is de overtreding bewezen?

6.4. Zoals de Afdeling eerder heeft geoordeeld in haar uitspraak van 9 september

2020, [ECLI:NL:RVS:2020:2165](#), volgt uit artikel 5:10a van de Algemene wet bestuursrecht dat de cautieplicht bestaat wanneer een redelijk waarnemer naar objectieve maatstaven kan vaststellen dat de betrokkene wordt verhoord met het oog op het aan hem opleggen van een bestraffende sanctie. Blijft in een zodanig geval de cautie ten onrechte achterwege, dan kan de verklaring van de betrokkene in de regel niet worden gebruikt als bewijs voor de feiten die aan de sanctie ten grondslag zijn gelegd. Bij boeteoplegging aan een rechtspersoon komt het zwijgrecht, waarop door een cautie moet worden gewezen, evenwel slechts toe aan de bestuurders van de rechtspersoon. Daargelaten nog dat niet is gebleken dat de monteur en de chef werkplaats hun verklaringen onder dwang hebben afgelegd, is hier van belang dat zij niet (mede) bestuurder van [appellante] zijn. Voorafgaand aan hun verklaringen hoefde daarom in dit geval geen cautie te worden gegeven. Ook

het feit dat de erkende werkplaats in dit geval deel uitmaakt van het bedrijf, geeft geen aanleiding voor het oordeel dat de verklaringen zijn verkregen in strijd met het verbod op gedwongen zelfincriminatie zoals neergelegd in artikel 6 van het EVRM. Hun verklaringen mochten daarom, anders dan de rechtbank heeft geoordeeld, aan de vaststelling van de overtreding ten grondslag worden gelegd en hoefden niet van het bewijs te worden uitgesloten. Om deze reden slaagt het betoog van de minister.

Wat betreft het bewijs in de vorm van feitelijk materiaal, heeft de Afdeling eerder overwogen (uitspraak van 8 april 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:1011](#)) dat het EHRM in het arrest van 17 december 1996, Saunders tegen het Verenigd Koninkrijk, ECLI:CE:ECHR:1996:1217JUD001918791, heeft overwogen dat het verbod op gedwongen zelfincriminatie zich niet uitstrekt tot het gebruik in strafzaken van bewijsmateriaal dat weliswaar onder dwang is verkregen, maar bestaat onafhankelijk van de wil van de verdachte (dus: het wilsonafhankelijk materiaal). De rechtbank heeft, zij het om andere redenen, terecht geoordeeld dat de aanwezigheid van het feitelijke materiaal in de bewijsvoering mocht worden gebruikt. Daargelaten of dat bewijs onafhankelijk van de wil van [appellante] bestaat of dat het is verkregen, is ook hier van belang dat het niet de bestuurder van [appellante], maar de monteur en de chef werkplaats zijn geweest die het feitelijke materiaal hebben getoond. De Afdeling komt dan ook niet toe aan een bespreking van het standpunt van [appellante] over het Chambaz-arrest. Het betoog van [appellante] slaagt niet.

6.5. Volgens vaste rechtspraak van de Afdeling geldt als uitgangspunt dat op het bestuursorgaan de bewijslast rust van een overtreding en dat, in geval van twijfel, aan de betrokkene het voordeel van de twijfel dient te worden gegund (zie de uitspraak van de Afdeling van 10 juli 2013, [ECLI:NL:RVS:2013:234](#)). Naar het oordeel van de Afdeling heeft de minister zich terecht op het standpunt gesteld dat verplaatsingen geheel of gedeeltelijk over voor openbaar gebruik toegankelijke wegen plaatsvonden, zoals bedoeld in artikel 2.3:1 van het Atbv. De minister heeft zich daarvoor niet alleen op de verklaring van de chef werkplaats gebaseerd, maar - zoals ter zitting gesteld - ook op de prints waaruit blijkt dat er meer dan 20.000 km is gereden. [appellante] heeft dit niet weersproken. Verder heeft de minister, gelet op de in 6.3 weergegeven constatering en verklaringen, de overtredingen van artikel 2.4:4, eerste lid, aanhef en onder f, van het Atbv bewezen kunnen achten. Vast is komen te staan dat op de printplaat in de metalen behuizing van de pulsgevers wijzigingen waren aangebracht. Daarnaast was elk van de vrachtwagens voorzien van een systeem waardoor de tachograaf in ruststand kon worden gezet, terwijl er in werkelijkheid kon worden gereden. De chef werkplaats heeft bovendien verklaard dat er een manipulatievoorziening in de vrachtwagens was aangebracht. Daarmee was een voorziening aangebracht als bedoeld in artikel 2.4:4, eerste lid, aanhef en onder f, van het Atbv, die voor misbruik als bedoeld in de onderdelen a tot en met e kon worden aangewend. [appellante] heeft het tegendeel niet aannemelijk gemaakt. Het betoog van de minister slaagt. [...]

[ECLI:NL:RVS:2022:1060](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Inburgering

JnB 2022, 327

MK ABRS, 13-04-2022, 202103740/1/V6

minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid.

Wet inburgering 16 lid 3

Besluit inburgering 4.13 lid 3 lid 4

INBURGERING. BOETE. De minister moet in elk concreet geval de rechtstreeks bij het besluit betrokken belangen afwegen en onder bijzondere omstandigheden afzien van het opleggen van de terugbetalingsverplichting of het terug te betalen bedrag van de lening verminderen. Met de ontheffing heeft de minister erkend dat [appellant] de verantwoordelijkheid voor zijn inburgering heeft genomen en voldoende heeft gedaan om in te burgeren. Het doel van inburgering is hiermee bereikt. Het onverkort vasthouden aan de plicht om de volledige lening terug te betalen is daarmee niet in overeenstemming.

Terugbetalingsplicht

5.5. Artikel 16, derde lid, van de Wi bepaalt dat een inburgeringsplichtige zijn lening moet terugbetalen. Artikel 4.13, derde en vierde lid, van het Besluit inburgering (hierna: Bi) bevat een uitzondering op de terugbetalingsplicht, want hierin is bepaald dat de lening voor het volgen van inburgeringscursussen wordt kwijtgescholden als de asielgerechtigde inburgeringsplichtige het inburgeringsexamen tijdig heeft behaald, of als deze binnen de termijn is vrijgesteld of ontheven van de inburgeringsplicht. [appellant] is pas na de inburgeringstermijn van deze plicht ontheven. De minister stelt zich onder verwijzing naar artikel 4.13 van het Bi op het standpunt dat de verplichting om de gehele lening terug te betalen onlosmakelijk samenhangt met het gegeven dat [appellant] niet tijdig is ingeburgerd.

5.6. Naar het oordeel van de Afdeling biedt het systeem van de wet geen ondersteuning voor dit standpunt van de minister. Artikel 16, vierde lid, van de Wi en de daarop gebaseerde algemene maatregel van bestuur, het Bi, bieden namelijk ruimte, waardoor uiteindelijk de minister nadere regels kan stellen over de terugbetaling en kwijtschelding van de lening. In dat kader bepaalt artikel 4.13, eerste lid, van het Bi dat de minister de schuld op verzoek van de inburgeringsplichtige in bijregeling van de minister aan te wijzen gevallen geheel of gedeeltelijk kan kwijtschelden. De minister heeft dus ruimte bij de vaststelling van het bedrag van de lening dat de inburgeringsplichtige moet terugbetalen. Dat deze regelgeving op dit punt ruimte biedt, volgt overigens ook uit het later, op 1 januari 2022 in werking getreden artikel 4.16a van de Regeling inburgering, waarin de minister gedeeltelijke kwijtschelding van de lening op verzoek van de asielgerechtigde inburgeringsplichtige onder voorwaarden mogelijk heeft gemaakt bij een verwijtbare termijnoverschrijding.

5.7. De minister moet dus in elk concreet geval de rechtstreeks bij het besluit betrokken belangen afwegen en onder bijzondere omstandigheden afzien van het opleggen van de terugbetalingsverplichting of het terug te betalen bedrag van de lening verminderen. Dit volgt uit artikel 3:4, tweede lid, van de Awb. Dat bepaalt dat de nadelige gevolgen van een besluit voor een belanghebbende niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met dat besluit te dienen doelen. Vergelijk de uitspraken van de Afdeling van 23 oktober 2019 ([ECLI:NL:RVS:2019:3536](#)), onder 5.12, en 2 februari 2022 ([ECLI:NL:RVS:2022:285](#)).

5.8. De minister heeft [appellant] nog tijdens de besluitvorming in deze zaak ontheven van de inburgeringsplicht wegens aangetoonde geleverde inspanningen. In het ontheffingsbesluit staat dat [appellant] voldoende heeft gedaan om in te burgeren. Hij heeft namelijk 1047 uren aan cursus gevolgd, is voor de examenonderdelen luistervaardigheid, schrijfvaardigheid, Kennis Nederlandse Maatschappij en Oriëntatie op de Nederlandse Arbeidsmarkt geslaagd en is van het examenonderdeel leesvaardigheid vrijgesteld. Het examenonderdeel spreekvaardigheid heeft hij vijf keer geprobeerd te halen. Ook heeft [appellant] een baan en draagt hij daarmee bij aan de maatschappij.

Onder deze omstandigheden, in samenhang bezien, is het onevenredig dat [appellant] de lening van ongeveer € 10.000,00 moet terugbetalen. Met de ontheffing heeft de minister erkend dat [appellant] de verantwoordelijkheid voor zijn inburgering heeft genomen en voldoende heeft gedaan om in te burgeren. Het doel van inburgering is hiermee bereikt. Het onverkort vasthouden aan de plicht om de volledige lening terug te betalen is daarmee niet in overeenstemming. Niet valt in te zien welk doel daarmee nog wordt gediend.

Daar komt bij dat de financiële gevolgen voor [appellant] groot zijn als hij de lening moet terugbetalen. Dit maakt het voor hem onnodig moeilijk om in Nederland een bestaan op te bouwen en een bijdrage aan de Nederlandse samenleving te leveren.

De rechtbank heeft daarom ten onrechte overwogen dat de minister terecht eraan heeft vastgehouden dat de hele lening wordt terugbetaald. Het besluit van 18 september 2019 is op het punt van de terugbetalingsverplichting in strijd met artikel 3:4, tweede lid, van de Awb.

[ECLI:NL:RVS:2022:1079](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet Bibob

JnB 2022, 328

MK ABRS, 13-04-2022,

college van burgemeester en wethouders van Utrecht.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.20

Wet bevordering integriteitsbeoordelingen door het openbaar bestuur (Wet Bibob) 3 lid 1

WABO. WET BIBOB. BETROKKENE. I.c. kon het college ervan uitgaan dat WEM als eigenaar van het pand feitelijke zeggenschap heeft over en daadwerkelijke invloed heeft op de aangevraagde activiteiten. Gelet hierop heeft de rechtbank terecht geconcludeerd dat het college WEM voor de toepassing van de Wet Bibob gelijk kon stellen met de aanvrager om vergunning. Verwijzing naar ABRS 04-07-2018, [ECLI:NL:RVS:2018:2238](#) en 03-07-2019, [ECLI:NL:RVS:2019:2150](#).

[...] Bij besluit van [...] heeft het college de aanvraag van Calor om een omgevingsvergunning voor de bouw van een afvoerpip (schoorsteen) voor een stookinstallatie en het maken van een stookruimte op het perceel [...] (hierna: het perceel) opnieuw buiten behandeling gesteld.

[...] 3.1. Een bestuursorgaan kan op grond van artikel 3, eerste lid, van de Wet Bibob een aangevraagde beschikking weigeren als ernstig gevaar bestaat dat de beschikking mede zal worden gebruikt om uit gepleegde strafbare feiten verkregen of te verkrijgen, op geld waardeerbare voordelen te benutten, of strafbare feiten te plegen. De mate van gevaar wordt volgens artikel 3, tweede en derde lid, van de Wet Bibob, onder andere vastgesteld op basis van feiten en omstandigheden die erop wijzen of redelijkerwijs doen vermoeden dat de betrokkene in relatie staat tot strafbare feiten.

Op grond van artikel 2.20, eerste lid, van de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: Wabo) wordt onder "betrokkene" in de zin van artikel 3 van de Wet Bibob mede verstaan degene die op grond van feiten en omstandigheden redelijkerwijs met de aanvrager van de omgevingsvergunning kan worden gelijkgesteld.

3.2. Het gaat in deze zaak om het onderzoek op grond van de Wet Bibob naar feiten en gedragingen van WEM. WEM kan volgens het college worden gelijkgesteld met Calor, als aanvrager van de

vergunning, omdat WEM als eigenaar van het pand zeggenschap en invloed heeft op de activiteiten waarvoor vergunning is gevraagd.

Mede gelet op de memorie van toelichting bij de Aanpassingswet Wet Bibob (Kamerstukken II 2003/04, 29 243, nr. 3, blz. 4) is in dit verband van doorslaggevend belang of degene tegen wie de bezwaren bestaan feitelijke zeggenschap en daadwerkelijke invloed heeft. Als daarvoor directe aanwijzingen bestaan kan diegene met de vergunningaanvrager worden gelijkgesteld. Vergelijk de uitspraken van de Afdeling van 4 juli 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:2238](#) en 3 juli 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:2150](#). De omstandigheid dat iemand eigenaar is van het pand waar een vergunningaanvraag betrekking op heeft, is een belangrijke aanwijzing dat hij feitelijke zeggenschap over en daadwerkelijke invloed heeft op de aangevraagde activiteiten.

In dit geval is WEM niet alleen de eigenaar van het pand waarop de vergunningaanvraag van Calor betrekking heeft, maar is de verbouwing die nodig is voor de stookinstallatie voor een deel al gerealiseerd in opdracht van WEM. Verder is tijdens de zitting gebleken dat Calor op grond van een gebruiksovereenkomst met WEM, uitsluitend aan WEM als pandeigenaar de uit de stookinstallatie gegeneerde energie zal leveren. WEM verhuurt het pand kamergewijs; het leveren van energie is onderdeel van haar verhuuractiviteiten. Op grond van deze feiten en omstandigheden kon het college ervan uitgaan dat WEM als eigenaar van het pand feitelijke zeggenschap heeft over en daadwerkelijke invloed heeft op de aangevraagde activiteiten. Gelet hierop heeft de rechtbank - daargelaten dat zij de toetsingsmaatstaf niet geheel juist heeft weergegeven - terecht geconcludeerd dat het college WEM voor de toepassing van de Wet Bibob gelijk kon stellen met de aanvrager om vergunning.

Het voorgaande betekent dat het college voor de beoordeling van de vergunningaanvraag gegevens over WEM in het kader van de Wet Bibob mocht opvragen. Nu die gegevens niet zijn overgelegd, heeft de rechtbank terecht geoordeeld dat het college alleen al daarom de vergunningaanvraag buiten behandeling mocht stellen. Anders dan Calor stelt, behoefde de rechtbank dan niet ook de beroepsgronden over het ontbreken van gegevens over de activiteiten bouwen en afwijken van het bestemmingsplan te bespreken.

Het betoog faalt. [...]

[ECLI:NL:RVS:2022:993](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Regulier

JnB 2022, 329

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Arnhem, 31-03-2022 (publ. 11-04-2022), NL21.15337

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

VWEU 20

REGULIER. Aanvraag verblijfsdocument EU/EER op grond van Chavez-Vilchez. De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich onvoldoende gemotiveerd op het standpunt stelt dat niet is gebleken van een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen eiser en zijn dochter dat deze laatste genoodzaakt zou zijn om het grondgebied van de EU te verlaten indien aan eiser het verblijfsrecht wordt geweigerd. Het is de rechtbank niet gebleken dat verweerder de door eiser overgelegde bewijsstukken in onderlinge samenhang en tegen de achtergrond van de

door eiser geschetste leefsituatie heeft beoordeeld. Daarbij heeft verweerder met name te weinig waarde gehecht aan de medische situatie van de moeder en het feit dat eiser ouderlijk gezag heeft en ook bij de school bekend staat als ouder/verzorger. Dat het zwaartepunt in de zorg en opvoeding altijd bij de moeder heeft gelegen is eveneens onvoldoende, omdat dat namelijk niet het criterium is waarop de afhankelijkheidsrelatie tussen vader en kind beoordeeld moet worden. Daarbij is het niet meer dan logisch dat het zwaartepunt van de verzorging ligt bij de ouder waar het kind feitelijk de meeste tijd verblijft. Voorgaande wordt verder versterkt door de in beroep overgelegde BIC-rapportage, welke naar het oordeel van de rechtbank moet worden aangemerkt als een deskundigenrapport. Deze rapportage bevestigt niet alleen grotendeels de door eiser geschetste situatie maar bevat ook de stevige conclusies dat “er een afhankelijkheidsrelatie is tussen [kind] en haar vader” en dat “het essentieel is dat vader in het leven van [kind] blijft en daarvoor ook in Nederland dient te mogen verblijven”. Beroep gegrond.

[ECLI:NL:RBDHA:2022:3292](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Terugkeerbesluit

JnB 2022, 330

MK ABRS, 12-04-2022, 202105692/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 62a

TERUGKEERBESLUIT. Er zijn in deze zaak geen aanwijzingen dat het land van herkomst een ander land is dan Albanië. De zinsnede in het besluit "dan wel een ander land buiten de Europese Unie waar zijn/haar toelating is gewaarborgd" maakt dat niet anders.

2. Deze uitspraak gaat over de vraag of de staatssecretaris met het besluit van 18 januari 2021 een terugkeerbesluit heeft genomen dat voldoet aan de daaraan te stellen eisen zoals uiteengezet in de uitspraak van de Afdeling van 2 juni 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:1155](#). [...]

4. In zijn enige grief klaagt de staatssecretaris terecht dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat hij niet duidelijk heeft gemaakt naar welk land de vreemdeling moet terugkeren. De staatssecretaris heeft in het besluit van 18 januari 2021 het geboorteland en de nationaliteit van de vreemdeling opgenomen en gesteld dat zij naar haar land van herkomst moet terugkeren of naar een ander land buiten de Europese Unie waar haar toelating is gewaarborgd. Hieruit blijkt dat de staatssecretaris de vreemdeling heeft verplicht om terug te keren naar Albanië. Er zijn in deze zaak ook geen aanwijzingen dat het land van herkomst een ander land is dan Albanië. De zinsnede in het besluit "dan wel een ander land buiten de Europese Unie waar zijn/haar toelating is gewaarborgd" maakt dat niet anders. Die zinsnede geeft de vreemdeling de ruimte naar een ander land buiten de Europese Unie terug te keren als zij dat wil. Vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 27 oktober 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:2369](#), onder 3.

[ECLI:NL:RVS:2022:1046](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

MVV

JnB 2022, 331

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Rotterdam, 01-04-2022 (publ. 08-04-2022), NL21.12845

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

EVRM 8

Vb 2000 3.6b c

MVV NAREIS. Ook in de situatie dat de vreemdeling zich (nog) niet in Nederland bevindt is verweerder, op grond van artikel 3.6b, aanhef en onder c, van het Vb, bevoegd om ambtshalve te beoordelen of een vreemdeling in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 8 van het EVRM en, zo ja, aan die vreemdeling een dergelijke verblijfsvergunning te verlenen. Verweerder heeft niet deugdelijk gemotiveerd waarom hij in deze zaak geen gebruik heeft gemaakt van zijn bevoegdheid om ambtshalve te beoordelen of eiser in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 8 van het EVRM.

4.2. Hoewel in artikel 3.6b, aanhef en onder c, van het Vb wordt gesproken over 'uitzetting', is de reikwijdte van dit artikel naar het oordeel van de rechtbank niet beperkt tot situaties waarin de vreemdeling zich reeds in Nederland bevindt. Uit de nota van toelichting bij het wijzigingsbesluit van 17 december 2013 (stroomlijning toelatingsprocedures; Stb. 2013, 580, p. 30-35) volgt namelijk dat met de invoering van de (nieuwe) artikelen 3.6, 3.6a en 3.6b van het Vb voor verweerder de bevoegdheid in het leven is geroepen om ambtshalve humanitair-reguliere beleidskaders, waaronder het 'artikel 8 EVRM-beleidskader', mee te toetsen, met het uitdrukkelijke doel om meerdere aanvragen van één vreemdeling voor diverse verblijfsdoelen en daarmee het stapelen van procedures tegen te gaan. Het 'artikel 8 EVRM-beleidskader' is (mede) neergelegd in paragraaf B7/3.8 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc) en daaruit volgt dat een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd voor het uitoefenen van familie- of gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niets slechts kan worden verleend als er sprake is van inmenging, maar ook als er geen sprake is van inmenging of als er sprake is van eerste toelating. Van eerste toelating als bedoeld in dit beleidskader kan sprake zijn in zowel de situatie dat de vreemdeling onrechtmatig in Nederland verblijft als in de situatie dat de vreemdeling zich buiten Nederland bevindt. Dit laatste blijkt alleen al uit het feit dat verweerder, zoals hij ook in het bestreden besluit ten aanzien van eiser heeft gedaan, buiten Nederland verblijvende vreemdelingen die niet in aanmerking komen voor de door hen gevraagde nareis-mvv, erop wijst dat zij een reguliere mvv-aanvraag voor verblijf bij een familie- of gezinslid op grond van artikel 8 van het EVRM kunnen indienen. Dit een en ander is in lijn met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waaruit volgt dat artikel 8 van het EVRM voor de overheid een positieve verplichting in het leven kan roepen om verblijf van een vreemdeling toe te staan. Gelet hierop, en met name op de hiervoor weergegeven bedoeling van de regelgever bij de invoering van de (nieuwe) artikelen 3.6, 3.6a en 3.6b van het Vb, is de rechtbank van oordeel dat verweerder ook in de situatie dat de vreemdeling zich (nog) niet in Nederland bevindt – welke situatie zich in deze zaak voordoet – op grond van artikel 3.6b, aanhef en onder c, van het Vb bevoegd is om ambtshalve te beoordelen of een vreemdeling in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 8 van het EVRM en, zo ja, aan die vreemdeling een dergelijke verblijfsvergunning te verlenen. [...]

4.4. Niet in geschil is dat eiser in deze procedure een (voor verweerder kenbaar) beroep heeft gedaan op artikel 8 van het EVRM. Verweerder heeft in het bestreden besluit echter niet deugdelijk gemotiveerd waarom hij in deze zaak geen gebruik heeft gemaakt van zijn bevoegdheid om

ambtshalve te beoordelen of eiser in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 8 van het EVRM. Dat, zoals in het bestreden besluit staat, uit vaste Afdelingsrechtspraak volgt dat binnen het kader van artikel 29, tweede en vierde lid, van de Vw geen verdere afweging in het kader van artikel 8 van het EVRM dient plaats te vinden dan de afweging die reeds in deze bepalingen besloten ligt, is geen voldoende verklaring waarom verweerder geen gebruik heeft gemaakt van zijn doortoetsingsbevoegdheid in artikel 3.6b, aanhef en onder c, van het Vb (zie in vergelijkbare zin r.o. 2.3. in de Afdelingsuitspraak van 20 januari 2022). [...]

7.1. In de brief van 16 februari 2022 heeft verweerder, op verzoek van de rechtbank, toegelicht wat de Afdelingsuitspraak van 20 januari 2022 volgens hem betekent voor zijn in het bestreden besluit ingenomen standpunt dat er in deze zaak geen aanleiding bestaat om door te toetsen aan artikel 8 van het EVRM. In deze brief heeft verweerder zich primair op het standpunt gesteld (hierna: het primaire standpunt) dat artikel 3.6b, aanhef en onder c, van het Vb niet van toepassing is op nareizigers voor wie om een mvv wordt gevraagd, omdat zij zich niet in Nederland bevinden. In deze brief heeft verweerder zich subsidiair op het standpunt gesteld (hierna: het subsidiaire standpunt) dat hij geen aanleiding ziet om in deze zaak ambtshalve te beoordelen of eiser in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd op grond van artikel 8 van het EVRM daartoe heeft verweerder de volgende toelichting gegeven.

“ De mvv-nareisaanvraag is een specifieke procedure, een soort fast-lane buiten de reguliere gezinsherenigingsprocedure, om snel vast te stellen of wordt voldaan aan de voorwaarden van artikel 29, tweede lid van de Vw. Deze aanvraag is kosteloos. Een toetsing aan artikel 8 EVRM kent een ander kader en vergt daardoor een ander aanvullend grondig onderzoek (bijvoorbeeld de belangenafweging). Door een bijkomende toets aan artikel 8 EVRM wordt de procedure derhalve bewerkelijker en vergt deze meer tijd en capaciteit. Daar is de procedure niet op ingericht en dit is niet in verhouding tot deze gratis aanvraag. Het belang van verweerder om in algemene zin niet aan 8 EVRM te toetsen in deze procedures is daardoor groter dan het belang om deze aanspraken wél in de onderhavige procedure getoetst te zien. In dat kader is van belang dat het voor een vreemdeling altijd mogelijk is om artikel 8 EVRM-aanspraken te laten toetsen. Het zal alleen niet nu en in deze procedure plaatsvinden. Indien eiser toch van mening is dat er aanspraken ontleend kunnen worden aan het recht op gezinsleven en in verband daarmee in aanmerking komt voor een vergunning, kan hij immers altijd nog een daartoe strekkende aanvraag in dienen.”

7.2. De rechtbank volgt het primaire standpunt van verweerder niet, zodat verweerder met dit standpunt het aan het bestreden besluit klevende motiveringsgebrek niet heeft hersteld. Zij verwijst in dit kader naar overweging 4.2. van deze uitspraak.

7.3. De rechtbank is daarentegen van oordeel, in aanmerking genomen de beoordelingsruimte die verweerder in dit kader heeft, dat verweerdens (onder 7.1. weergegeven) toelichting op zijn subsidiaire standpunt in de basis als een deugdelijke motivering heeft te gelden van zijn beslissing om in deze zaak geen gebruik te maken van zijn bevoegdheid op grond van artikel 3.6b, aanhef en onder c, van het Vb om ambtshalve te beoordelen of eiser in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 8 van het EVRM. De rechtbank hecht er wel aan op te merken dat er zich uitzonderlijke omstandigheden kunnen voordoen waardoor het voor een vreemdeling onmogelijk of onevenredig bezwarend is om een aparte ‘artikel 8 EVRM-aanvraag’ in te dienen en de daarop volgende besluitvormingsprocedure af te wachten. In dit geval is van een dergelijke uitzonderlijke omstandigheid echter, zoals verweerder ter zitting ook terecht heeft gesteld, niet gebleken.

[ECLI:NL:RBDHA:2022:2986](https://ecli.nl/RBDHA:2022:2986)

[Naar inhoudsopgave](#)

Asiel

JnB 2022, 332

MK ABRS, 13-04-2022, 202101916/1/V2

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

EVRM 3

ASIEL. Een gehoor is zeer belangrijk voor de beoordeling van een gestelde afvalligheid als asielmotief, omdat de staatssecretaris alleen op basis daarvan een deugdelijke en integrale geloofwaardigheidsbeoordeling kan verrichten die de rechtbank vervolgens kan toetsen. Het kunnen geven van een (schriftelijke) toelichting in beroep is geen adequaat alternatief hiervoor, omdat de staatssecretaris in het gehoor op zoek moet gaan naar het authentieke verhaal van de vreemdeling. De vreemdeling heeft dan vervolgens de mogelijkheid om correcties en aanvullingen en een zienswijze in te dienen om zijn asielrelaas te verduidelijken. Deze mogelijkheden zijn hem nu ontnomen.

2.1. De staatssecretaris heeft geen hoger beroep ingesteld, zodat niet in geschil is dat hij de vreemdeling ten onrechte niet opnieuw heeft gehoord. De rechtbank is er ten onrechte van uitgegaan dat dit gebrek in beroep kan worden hersteld door de vreemdeling - in het beroepschrift en ter zitting - de gelegenheid te geven om zijn innerlijke proces van en motieven voor de afvalligheid, waarop het zwaartepunt in de beoordeling rust, nader toe te lichten [...]. Een gehoor is namelijk zeer belangrijk voor de beoordeling van een gestelde afvalligheid als asielmotief, omdat de staatssecretaris alleen op basis daarvan een deugdelijke en integrale geloofwaardigheidsbeoordeling kan verrichten die de rechtbank vervolgens kan toetsen (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 19 januari 2022, [ECLI:NL:RVS:2022:94](#)). Het kunnen geven van een (schriftelijke) toelichting in beroep is geen adequaat alternatief hiervoor, omdat de staatssecretaris in het gehoor op zoek moet gaan naar het authentieke verhaal van de vreemdeling door open vragen te stellen of door verduidelijking, bevestiging of aanvulling van al gegeven antwoorden te vragen en deze antwoorden in onderlinge samenhang te bezien tegen de persoonlijke achtergrond en herkomst van de vreemdeling [...]. De vreemdeling heeft dan vervolgens de mogelijkheid om correcties en aanvullingen en een zienswijze in te dienen om zijn asielrelaas te verduidelijken. Deze mogelijkheden zijn hem nu ontnomen. Bovendien zijn de hoormedewerkers van de staatssecretaris opgeleid om op een zorgvuldige wijze te horen over asielmotieven zoals afvalligheid, waarbij het referentiekader van een vreemdeling in acht wordt genomen en zo nodig wordt doorgevraagd [...]. Voorts is het aan de staatssecretaris, die ook een bepaalde expertise heeft, om de gestelde afvalligheid als asielmotief op geloofwaardigheid te beoordelen. Als het gehoor op onzorgvuldige wijze heeft plaatsgevonden en dus opnieuw gehoord moet worden om het vereiste inzicht te kunnen krijgen in zwaarwegende onderdelen van de geloofwaardigheidsbeoordeling, zoals nu het geval is, kan dit dus niet zomaar worden vervangen door een schriftelijke toelichting in beroep of het ter zitting horen van een vreemdeling door de rechtbank. De rechtbank heeft dat niet onderkend. De rechtbank heeft daarom ten onrechte overwogen dat de staatssecretaris zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat de vreemdeling zijn afvalligheid niet aannemelijk heeft gemaakt.

[ECLI:NL:RVS:2022:1053](#)

JnB 2022, 333

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Arnhem, 11-04-2022 (publ. 11-04-2022), NL21.5456 en NL21.5458

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30a lid 1 a

ASIEL. Internationale bescherming Griekenland. Wederzijdse erkenning statussen, Samenwerkingsplicht. Eisers hebben internationale bescherming in Griekenland. Zij zijn in Nederland aangemerkt als kwetsbare vreemdelingen. De staatssecretaris heeft daarom geen gebruik gemaakt van de mogelijkheid om de asielaanvragen niet-ontvankelijk te verklaren wegens de statusverlening in Griekenland. Hij heeft de asielaanvragen beoordeeld en na een inhoudelijk onderzoek afgewezen. De rechtbank is van oordeel dat de staatssecretaris niet verplicht was om de in Griekenland verleende status automatisch over te nemen. Op het punt van de wederzijds erkenning van asielbeslissingen tussen lidstaten is binnen het Unierecht geen harmonisering beoogd. De staatssecretaris dient de verzoeken om internationale bescherming volgens de in de Procedure- en Kwalificatierichtlijn beschreven behandelingsprocedure op inhoud te beoordelen. Deze richtlijnen maken geen uitzondering voor de situatie dat een andere lidstaat al onderzoek heeft verricht en heeft geconcludeerd tot internationale bescherming. Het beroep op de aan het Unierecht ten grondslag liggende beginselen (wederzijds vertrouwen) en doelstellingen (snelheid procedure en voorkomen van secundaire bewegingen) maken dat niet anders. De verwijzing naar artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn treft ook geen doel, want deze bepaling ziet op de verstrekking van de verblijfstitel en niet op het daaraan voorafgaande onderzoek. Dit alles betekent niet dat de staatssecretaris geen acht hoeft te slaan op de asielprocedures in Griekenland. De staatssecretaris heeft onvoldoende voldaan aan zijn deel van de in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn opgenomen samenwerkingsplicht. Hij had namelijk op grond van die bepaling rekening moeten houden met eerdere asielaanvragen. De staatssecretaris heeft eisers echter geen vragen gesteld over het Griekse asieldossier en hen niet geprobeerd ertoe te bewegen deze stukken alsnog over te leggen. Daarbij had hij in aanmerking moeten nemen dat eisers kwetsbaar zijn. De staatssecretaris heeft daarnaast onvoldoende gemotiveerd waarom hij niet zelf contact heeft gelegd met de Griekse autoriteiten over de daar gevoerde asielprocedures en de inwilligende besluiten, terwijl hij mogelijk beter in staat is dan eisers om dergelijke informatie te achterhalen. Beroep gegrond.

[ECLI:NL:RBDHA:2022:3293](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB 2022, 334

MK ABRS, 13-04-2022, 202104072/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30

Verordening (EU) Nr. 604/2013

DUBLINVERORDENING. Staatssecretaris moet onderzoeken of het overdragen van vreemdelingen aan Kroatië op grond van de Dublinverordening in strijd is met het EVRM. Het

risico op pushbacks bestaat niet alleen voor vreemdelingen die illegaal de grens overgaan maar ook voor vreemdelingen die door Kroatië opnieuw zijn toegelaten vanuit andere lidstaten en voor vreemdelingen die zich dieper in het binnenland van Kroatië bevinden.

1. [...] Deze uitspraak gaat over de vraag of de staatssecretaris deugdelijk heeft gemotiveerd dat hij bij de toepassing van de Dublinverordening ten aanzien van Kroatië terecht uitgaat van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en dat de vreemdeling geen reëel risico loopt dat hij bij terugkeer naar Kroatië terecht komt in een situatie die in strijd is met artikel 4 van het EU Handvest en artikel 3 van het EVRM. Daarbij zal met name worden ingegaan op het risico dat een vreemdeling door middel van een zogenoemde "pushback" vanuit Kroatië doorgestuurd zal worden naar een derde land zonder dat hij een verzoek om internationale bescherming heeft kunnen doen en een asielprocedure heeft kunnen doorlopen. [...]

5. Bij de beantwoording van de vraag of de rechtbank terecht heeft overwogen dat de staatssecretaris voor Kroatië van het interstatelijk vertrouwensbeginsel kan uitgaan, zal eerst worden onderzocht of pushbacks een fundamentele systeemfout zijn in de asielprocedure van de betrokken lidstaat in de zin van artikel 3, tweede lid, van de Dublinverordening, die de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt. Daarvoor zal de Afdeling een overzicht geven van de toepasselijke unierechtelijke regelgeving voor het doen van een verzoek om internationale bescherming en de uitleg van het Hof daarover in twee arresten. Als moet worden geconcludeerd dat pushbacks in zijn algemeenheid een fundamentele systeemfout zijn, die de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt, is vervolgens de vraag aan de orde of deze fundamentele systeemfout ook relevant is voor de specifieke overdracht van Dublinclaimanten aan de betrokken lidstaat. Zijn pushbacks een fundamentele systeemfout in de asielprocedure? [...]

6.3. Gelet op de door de vreemdeling ingeroepen rapporten over de pushbacks in Kroatië, zoals beschreven onder 3.1. en volgende van deze uitspraak, moet worden geoordeeld dat de pushbacks in Kroatië een fundamentele systeemfout zijn in de asielprocedure van dat land, die de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt. Uit die rapporten blijkt namelijk dat de pushbacks in Kroatië niet incidenteel, maar al geruime tijd en op grote schaal plaatsvinden. Zo wordt in de 'Third party intervention by the Council of Europe Commissioner for Human Rights, S.B., A.A. and A.B. v. Croatia' van 22 december 2020, vermeld dat "[...] the Commissioner is concerned that, even for those who are readmitted by Croatia from other EU countries, notably Slovenia, there are significant barriers to accessing a fair and efficient asylum procedure. In this respect, the Commissioner points to consistent reports that persons who have been returned to Croatia from other member states are routinely returned onwards by Croatia to Bosnia and Herzegovina and Serbia (in so-called chain pushbacks) while being given no opportunity to apply for asylum or, alternatively, to be afforded an individualised expulsion procedure. [...]" In het rapport van AIDA, 'Country Report: Croatia (2020 Update)' van 28 mei 2021 (p. 47) is voorts vermeld dat: "persons whose application was explicitly withdrawn or rejected before leaving Croatia are considered subsequent applicants upon return, contrary to the requirements of the Regulation". Uit de brief van VWN, 'Kroatië - Dublinterugkeerders en statushouders', van 16 maart 2021 volgt verder dat pushbacks niet alleen aan de grenzen plaatsvinden, maar ook plaatsvinden bij vreemdelingen die zich in het grensgebied of verder op het grondgebied van Kroatië bevinden. Deze informatie heeft de staatssecretaris niet bestreden. Is de fundamentele systeemfout in de asielprocedure van Kroatië als gevolg van pushbacks ook relevant voor Dublinclaimanten?

7. [...] Hoewel de pushbacks aan de buitengrenzen op zichzelf niet maken dat Dublinclaimanten niet aan Kroatië overgedragen kunnen worden, zijn er wel concrete aanknopingspunten dat de

staatssecretaris niet meer van het vermoeden kan uitgaan dat Kroatië ten aanzien van de vreemdeling aan zijn internationale verplichtingen zal voldoen. De informatie onder 6.3. van deze uitspraak bevat namelijk serieuze aanknopingspunten dat pushbacks ook plaatsvinden bij vreemdelingen die - al dan niet na eerdere intrekking van hun asielverzoek in Kroatië - door Kroatië opnieuw zijn toegelaten vanuit andere EU-lidstaten en bij vreemdelingen die zich op afstand van de grens op het grondgebied van Kroatië bevinden. Gelet hierop en omdat overgedragen Dublinclaimanten zich in de regel als asielzoekers vrij op het grondgebied van Kroatië kunnen bewegen (zie artikel 7, eerste lid, van de Opvangrichtlijn), had de staatssecretaris nader onderzoek moeten doen naar het risico voor overgedragen Dublinclaimanten om door Kroatië te worden uitgezet zonder behandeling dan wel tijdens de behandeling van hun asielverzoek. Gegeven de aard, de omvang en de duur van de in deze zaak spelende fundamentele systeemfout, die de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt, kan het ontbreken van informatie over de situatie van Dublinclaimanten na overdracht aan Kroatië niet voor risico van de vreemdeling komen. Slotsom

8. De rechtbank heeft daarom niet onderkend dat het aan de staatssecretaris is om nader onderzoek te doen naar de feitelijke situatie van Dublinclaimanten na overdracht aan Kroatië voordat hij zich op het standpunt kan stellen dat door overdracht van de vreemdeling aan Kroatië geen situatie zal ontstaan in strijd met artikel 4 van het EU Handvest of artikel 3 van het EVRM. Dat onderzoek heeft de staatssecretaris niet verricht. Daarom heeft de rechtbank niet onderkend dat de staatssecretaris niet deugdelijk heeft gemotiveerd dat hij voor Kroatië van het interstatelijk vertrouwensbeginsel kan uitgaan.

[ECLI:NL:RVS:2022:1045](#)

Zie in dit verband ook de uitspraak van de Afdeling van 13 april 2022 met zaaknummer 202102939/1/V3, [ECLI:NL:RVS:2022:1046](#).

Bij deze uitspraken heeft de Afdeling een [persbericht](#) uitgebracht.

JnB 2022, 335

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Dordrecht, 07-04-2022 (publ. 14-04-2022), 20/960 BEPTDN
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2004/38/EG 30 lid 3

Vw 2000 62 lid 1

Vb 2000 8.24 lid 3

VERBLIJFSRICHTLIJN. Eiser betoogt terecht dat de termijn van vier weken neergelegd in artikel 62, eerste lid, van de Vw geen juiste implementatie is van artikel 30, derde lid, van de Verblijfsrichtlijn. Uit artikel 30, derde lid, van de Verblijfsrichtlijn, waarop eiser een rechtstreeks beroep kan doen, gelezen in samenhang met artikel 3, tweede lid, aanhef en onder d, van Verordening 1182/71 volgt dat de vertrektermijn in beginsel niet korter mag zijn dan dertig dagen. Nu er geen sprake is van een dringend geval als bedoeld in die bepaling, had eiser een vertrektermijn van dertig dagen moeten worden gegeven.

Eiser wordt niet gevolgd in zijn stelling dat een juiste implementatie ook in een termijn van langer dan dertig dagen zou kunnen resulteren. Bij het Vb heeft een afweging daarover al plaatsgevonden die niet heeft geleid tot het hanteren van een langere termijn dan de vermeende minimumtermijn op grond van artikel 30, derde lid, van de Verblijfsrichtlijn.

[ECLI:NL:RBDHA:2022:3132](#)

JnB 2022, 336

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Zwolle, 08-04-2022 (publ. 12-04-2022), AWB 21/4190

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2004/38/EG 30 lid 3

Vw 2000 62 lid 1

Vb 2000 8.24 lid 3

VERBLIJFSRICHTLIJN. De rechtbank stelt vast dat artikel 62, eerste lid, Vw en artikel 8.24, derde lid, van het Vb evident in strijd zijn met artikel 30, derde lid, van de Verblijfsrichtlijn. Een vertrektermijn van 'vier weken' is niet gelijk te stellen aan een vertrektermijn van 'een maand'. Dit volgt uit de definitie gegeven in artikel 3, tweede lid, aanhef en onder c, van de Euratom Verordening. Nu in artikel 30, derde lid, van de Richtlijn is bepaald dat de vertrektermijn minstens 'een maand' moet zijn, en dit een bindende bepaling is, stelt de rechtbank vast dat dit artikel van de Verblijfsrichtlijn niet correct is omgezet in het nationale recht.

[ECLI:NL:RBDHA:2022:3344](#)

[Naar inhoudsopgave](#)